Statul monopartit și frontul unit (Convergența cu China. Partea XII-a)

CrossRoads Uncategorized noiembrie 7, 2023 13 minute
de N.S. Lyons

Din rațiuni care țin de interesul propriu, întregul sistem răsplătește constant conformitatea cu ideile narative dominante și pedepsește disidența. Narațiunea generală de funcționare este acumularea tuturor justificărilor extrem de eficace pentru a valida existența sistemului și a-l face să fie cât mai mare, mai puternic și mai prestigios posibil. Oricine din sistem care dorește să acumuleze vreun prestigiu personal sau beneficiu (practic, toată lumea) trebuie, prin urmare, să adere cu loialitate, să susțină și să apere narațiunea predominantă în orice moment, dacă nu vrea să fie grav dezavantajat.

Un regim managerial este un sistem de sisteme. Fiecare sistem component are o narațiune locală cu care își validează propria existență și importanță particulară, dar aceste narațiuni punctuale sunt înglobate în narațiuni aflate pe o treaptă superioară. Un sindicat al profesorilor are o narațiune despre sine, dar aceasta este cuibărită într-o narațiune superioară despre importanța educației manageriale de masă.

Pe treapta cea mai de sus tronează o narațiune primordială, justificând și unind întregul edificiu. În cazul nostru, aceasta este managerialismul însuși: nevoia ca managerii să gestioneze tot și toate. Toți cei din cadrul sistemului de sisteme (regimul managerial) care își doresc prestigiu și vor să avanseze trebuie, prin urmare, să subscrie efectiv tuturor acestor narațiuni, inclusiv celei primordiale. Repetarea întocmai a valorilor și poveștilor narațiunii dominante servește apoi ca indicator al faptului că aparții sistemului, clasei și identității juste comune.

Prin urmare, oricine din clasa managerială profesională, care dorește să devină sau să rămână membru al elitei manageriale, se va conforma aproape inevitabil și va repeta papagalicește aceeași structură de credință a narațiunii generale, chiar dacă se află în instituții și profesii complet diferite. Frank, agentul FBI, și Joanna, jurnalista, sunt programați să reacționeze fiecare în același mod la același stimul narativ, să repete aceleași sloganuri și să procedeze la aceeași „neobservare" obligatorie a realității, pur și simplu pentru că niciunul nu își dorește să fie evitat, ci să avanseze în statut, în interiorul ierarhiei de prestigiu a organizațiilor lor respective. Nu e nevoie de nicio coordonare directă pentru a-i determina să se comporte astfel.

Același lucru este valabil și pentru instituții întregi: cei care doresc să-și valideze prestigiul în cadrul regimului managerial se vor conforma cu toții aceleiași narațiuni. Prin urmare, instituții de elită precum Universitatea Harvard și ziarul *The New York Times* întrețin și promovează credințe în esență identice.

Dinspre partea lor, universitățile sau ziarele cu statut inferior vor încerca să se comporte cât mai asemănător posibil (cu idealul prestigios), deci vor ridica în slăvi aceeași narațiune, cu încă și mai multă devoțiune (Desigur, ajută și faptul că aceste instituții provin din aceeași clasă oligarhică – din același partid informal, ca să zicem așa –, cu oameni cărora li s-au inculcat aceleași sisteme și viziuni narative asupra lumii încă de la naștere, au frecventat aceleași școli, trăiesc în aceleași zone metropolitane, consumă aceleași produse mediatice și culturale, și așa mai departe.)

De ce *wokeismul* a părut să ia pe sus fiecare instituție de elită dintr-o dată? În primul rând, pentru că a fost o inovație narativă dominantă care a justificat transformarea elitei manageriale și a întregului sistem managerial într-unul mai mare, mai puternic, cu statut mai înalt și de o importanță mai centrală pentru societate. *Bineînțeles* că foarte puțini indivizi din aceste instituții aveau să se opună vreodată.

Impactul coordonării narative este sporit și de faptul că, la fel ca PCC, „partidul" managerial a atins deja un nivel extins de penetrare în fiecare colț al societății. Orice concentrare a unui număr suficient de membri ai clasei manageriale profesionale – un departament de resurse umane, un birou DEI (diversitate, echitate, incluziune) sau personalul de la comunicare, spre exemplu – poate începe să funcționeze ca o „celulă de partid" *de facto*, servind drept mecanism gata făcut de supraveghere și raportare, canal de propagandă și grup de presiune internă. Lucru valabil indiferent cât de adânc s-ar afla în interiorul unui teritoriu geografic/de clasă „ostil".

Din moment ce orice organizație suficient de mare sfârșește prin a trebui să recruteze acești oameni educați managerial, ca să aibă voie să funcționeze, practic nicio instituție, nici măcar o companie energetică preponderent populată cu angajați din clasa muncitoare din Texas, o școală creștină din Alabama sau o academie militară din Virginia nu va fi scutită de acumularea constantă a propriului grup de agitatori, dedicați împingerii organizației să adopte politici manageriale, practici și valori favorizate de elită. (Astfel, ne putem aștepta ca orice organizație care nu este în mod explicit anti-managerială să devină, mai devreme sau mai târziu, managerială.)

Dacă toate aceste celule pot fi unite prin narațiune să acționeze în aceeași direcție, ele pot crea o forță extraordinar de puternică pentru schimbarea la nivel național (așa cum am văzut din 2020 încoace).

Cât de diferit este, atunci, acest mecanism de coordonare narativă, în comparație cu rolul pe care îl joacă ideologia într-un partid-stat precum China? Diferit și nu prea. O ideologie este doar o narațiune care a fost scrisă pe hârtie și codificată. Dar o ideologie care a fost lăsată, în principal, să plutească liber în aer (sau în „cloud", ca să zicem așa), poate fi, de fapt, și mai atotcuprinzătoare și mai influentă, tocmai pentru că este mai flexibilă și capabilă să se actualizeze permanent într-o direcție de maximizare a puterii. Acest lucru a fost, probabil, un avantaj real pentru sistemele manageriale moderate, față de surorile lor mai fățiș și mai rigid dure ideologic.

Deci, pentru a recapitula: în această concepție, dacă există un front unit în Vest, acesta nu este o rețea explicită de actori care lucrează în mod *deliberat* împreună, ci o unitate formată prin conformarea cu narațiunea. Funcționează ca un fel de inteligență-roi (sau egregor), (https://theupheaval.substack.com/p/the-military-industrial-complex-doesnt)mai degrabă decât să opereze prin control central sau de sus în jos. Acest lucru poate explica de ce instituțiile manageriale moderate se mișcă aproape complet sincronizate între ele – așa cum o fac deja de ceva timp.

Dar stați un pic… acest lucru nu se potrivește cu realitatea a ceea ce am văzut dezvoltându-se în Vest în ultimii ani, inclusiv, la modul cel mai evident, sub forma mătăhăloasă a Complexului Cenzurii Industriale. După cum au relevat rapoartele de investigație ale unor jurnaliști intrepizi precum Matt Taibbi, (https://open.substack.com/users/263053-matt-taibbi?utm_source=mentions)Michael

Shellenberger de la Public (https://open.substack.com/pub/public), Lee Fang (https://open.substack.com/users/604637-lee-fang?utm_source=mentions) și mulți alții, Complexul este o rețea de instituții manageriale care *s-au coordonat direct* între ele pentru a cenzura opoziția politică și a manipula publicul.

În propriile lor cuvinte (https://www.racket.news/p/twitter-files-missouri-v-biden-edition), companiile de platforme ale înaltei tehnologii, cum ar fi Twitter, Facebook și (https://www.euphoricrecall.net/p/the-facebook-files-part-1)Google, s-au angajat într-o „colaborare" extinsă cu „parteneri" din întregul guvern federal – inclusiv Pentagonul, Departamentul de Stat, agențiile de informații și autoritățile de sănătate publică – precum și cu companii comerciale din industria militară, ONG-uri, universități, grupuri de reflecție, mass-media și Partidul Democrat, pentru a șterge informații dăunătoare intereselor lor sau a limita accesul utilizatorilor la asemenea informații.

Directorii Twitter au descris relația companiei cu FBI, de exemplu, ca fiind un „parteneriat strâns și bine coordonat". Această rețea a înființat ceea ce a numit la propriu un „Centru virtual de coordonare", pentru a gestiona operațiunile de informare în zeci de instituții în timpul alegerilor din 2020 (și care nu a fost desființat ulterior). Mii de pagini de e-mailuri și înregistrări ale sutelor de ore de întâlniri stau mărturie pentru instrucțiunile directe și constante, emise de reprezentanții Statului în colaborare cu companiile de tehnologie ca să cenzureze discursul public. Casa Albă a trimis în mod repetat liste cu conturi individuale pe care cerea să fie „date afară" de pe rețelele sociale, cum ar fi cele ale jurnaliștilor critici ca Alex Berenson. Oficialii au folosit adesea un limbaj care invoca nemijlocit autoritatea lor, cum ar fi afirmația că „cele mai înalte (și mă refer la cele mai înalte) niveluri" ale Administrației au cerut să se ia măsuri, sau – după ce au descoperit existența unor conturi parodice care îl luau peste picior pe Hunter Biden – că „subliniază apăsat gradul în care acest lucru trebuie rezolvat imediat" (ca și în cazul altora similare, această cerere a fost „rezolvată" în 45 de minute). Mai mult decât atât, această rețea este transnațională. Chiar și guvernele străine, inclusiv UE și serviciul de informații al Ucrainei, SBU, au colaborat cu succes cu (https://www.racket.news/p/is-the-fbi-helping-ukraines-secret) companiile de tehnologie pentru a limita discursul cetățenilor americani (și ai altor țări). Nu e de mirare atunci că, într-o hotărâre detaliată de 155 de pagini (https://ago.mo.gov/docs/default-source/press-releases/missouri-v-biden-ruling.pdf), un judecător federal a caracterizat recent această schemă drept „aproape distopică", socotind plauzibilă ipoteza că ar fi „cel mai masiv atac împotriva libertății de exprimare din istoria Statelor Unite".

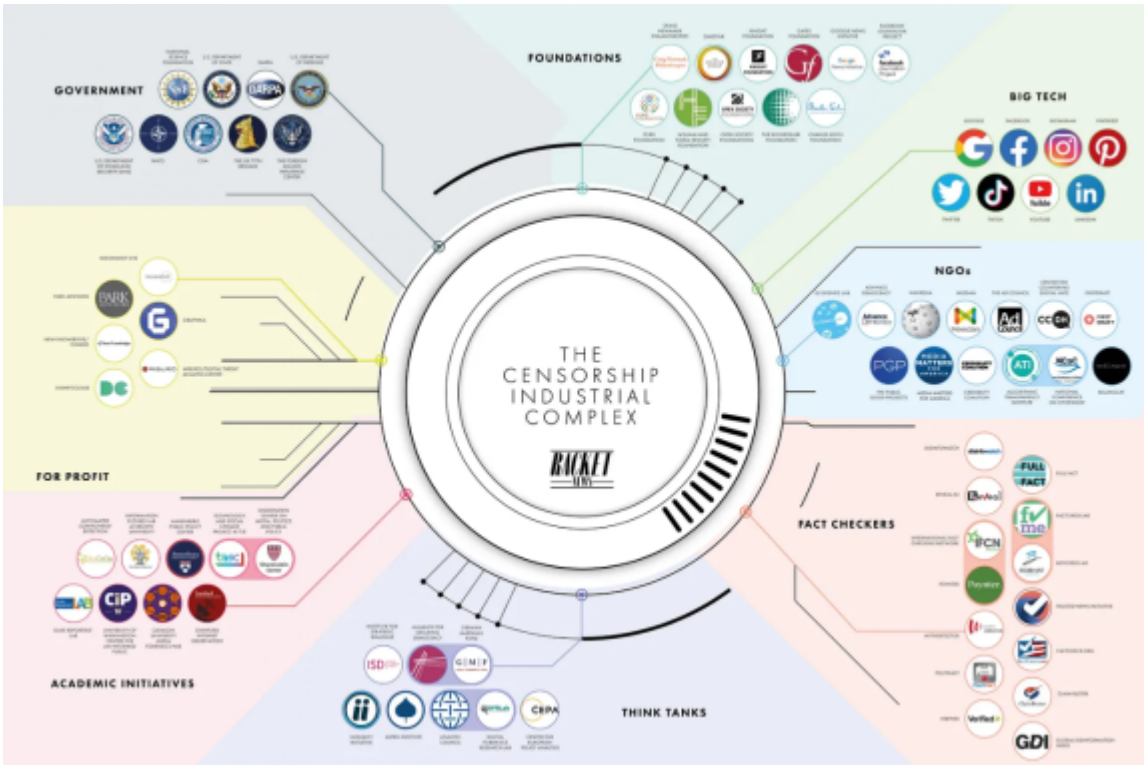

Chiar și [această imagine limitată asupra aisbergului (https://www.racket.news/p/report-on-the-censorship-industrial-74b)](), care ne-a fost îngăduită până acum, dezvăluie un vast cartel operațional de organizații manageriale, publice și private care, în coordonarea lui directă, seamănă cu rețeaua frontului unit al PCC mult mai mult decât orice aglomerare mai vagă bazată pe interese și narațiuni comune care ar fi putut exista în trecut.

După cum observă cu perspicacitate Jacob Siegel în [analiza de profunzime făcută dezvoltării (https://www.tabletmag.com/sections/news/articles/guide-understanding-hoax-century-thirteen-ways-looking-disinformation)]()complexului industrial al cenzurii, „combaterea dezinformării" (eufemismul occidental pentru „securitate politică") a fost descrisă în mod regulat, din 2016 încoace, ca necesitând dezvoltarea unei strategii „a întregii societăți". „Doar o abordare la nivelul întregii societăți – una care implică guvernul, companiile private și societatea civilă deopotrivă – poate combate și construi în mod eficient rezistența la dezinformare", a spus directorul FBI, Christopher Wray, în [(https://www.fbi.gov/news/speeches/cisa-cybersecurity-summit-addressing-threats-through-partnerships)]() 2020. O astfel de abordare a devenit, a spus el, „esențială pentru modul în care lucrăm atât cu sectorul public, cât și cu cel privat, începând cu alte agenții guvernamentale, continuând cu companii de toate dimensiunile, și terminând cu universități și ONG-uri". Într-adevăr, încadrarea „întregii societăți" poate [fi găsită (https://www.state.gov/wp-content/uploads/2022/10/FBS_GEC_17MAY2022_PUBLIC-1.pdf)]() [acum în uz (https://www.dhs.gov/sites/default/files/publications/phase_ii_-_combatting_targeted_disinformation.pdf)]() [aproape (https://carnegieendowment.org/2020/08/24/securing-united-states-from-online-disinformation-whole-of-society-approach-pub-82549)]() [oriunde (https://www.brookings.edu/articles/why-the-u-s-anti-smoking-campaign-is-a-great-model-for-fighting-disinformation/)]() [te uiți (https://mwi.westpoint.edu/toward-a-whole-of-society-framework-for-countering-disinformation/)]() [în (https://www.eeas.europa.eu/eeas/countering-disinformation-and-building-societal-resilience_en)]() [lumea occidentală (https://stratcomcoe.org/publications/disinformation-in-democracies-improving-societal-]()

resilience-to-disinformation/241), servind drept scuză pentru contopirea puterii de stat cu o singură rețea internațională extinsă și unificată de tehnocrați manageriali, eludând efectiv orice control democratic și protejând-o de orice asemenea control.

Se pare că, de fapt, revolta elitelor nu a produs doar o rețea oligarhică mai conștientă și mai defensivă, ci a determinat întărirea acesteia, transformând-o în ceva care începe să semene îngrozitor de mult cu partidul singular al unui stat monopartit. Drept urmare, mecanismul de coordonare narativă pare să fi început să evolueze și să se cristalizeze în ceva mai mult decât atât: într-o *linie de partid* aplicată activ.

Într-un sistem leninist precum China, „linia partidului" este „adevărul" pe care toată lumea trebuie să-l susțină, altfel e de rău! Linia partidului se schimbă în mod constant, pe baza nevoilor centrului partidului, și este sarcina crucială a omului obișnuit să intuiască permanent și cu exactitate unde se află linia la un moment dat, fără a trebui să i se spună, și să-și reajusteze prompt și sprinten credințele declarate, ca să se potrivească noii linii. Abilitatea instinctivă de a face acest lucru este ceea ce Isaiah Berlin, observând Rusia comunistă, a numit odată „cea mai prețioasă iscusință" pe care ar putea-o dobândi vreun cetățean al unui astfel de regim. Incapacitatea de a stăpâni această artă le poate fi fatală chiar și celor mai devotate cadre de partid. Dar și susținerea cu prea mult zel a adevărului sacru de ieri ar putea fi o greșeală dezastruoasă. Iar Berlin a remarcat că, deși „incapacitatea de a prezice mișcările curioase ale liniei este un eșec crucial, pentru un comunist", întotdeauna rămâne valabilă aserțiunea că „nimeni nu se poate simți sigur că știe parola potrivită, de la o zi la alta".

Ceea ce este deliberat așa. Într-un astfel de sistem, a ține pasul cu linia partidului – sau a menține ceea ce în Rusia după revoluția din 1917 a ajuns să fie cunoscut sub numele de „corectitudine politică" – este prin sine adevăratul test al loialității unui individ față de regim.* Ca urmare, majoritatea oamenilor încep să nu mai vorbească decât dacă pot fi siguri că exprimă opiniile corecte, folosind ambiguitatea atentă și evitând cu totul subiectele „periculoase". Societatea se vede apoi în mod inevitabil învinsă de ceea ce sub comunism s-a numit „limba de lemn" (*la langue de bois*) sau ceea ce Orwell a satirizat ca „Nouvorba": un

fel de dialect zombie incomprehensibil, care este mort și nu spune nimic real, dar, în același timp, poate fi contorsionat pentru a însemna orice trebuie să însemne, ori de câte ori trebuie să însemne. Oficialii PCC și alți strigoi stăpânesc în mod fiabil această limbă.

O linie de partid are un conținut ideologic, dar nu este cu adevărat o ideologie. Se schimbă de la o zi la alta și este în ultimă instanță o formă goală și cinică. Este ca o narațiune coordonatoare, așa cum descriam mai sus; dar, spre deosebire de o astfel de narațiune, care în mare parte exercită o influență inconștientă, toată lumea este foarte conștientă de dominația liniei partidului.

Față de o narațiune care se dorește în mare parte seducătoare, o linie de partid va fi impusă cel puțin la fel de mult prin forța terorii; este o expresie a puterii, o conformare forțată. Și, în timp ce o narațiune se aplică în cea mai mare parte numai grupului de apartenență, o linie de partid se forțează asupra tuturor, inclusiv asupra dușmanilor partidului, și cere ascultare. Este în mod caracteristic totalitară.

De ce s-ar putea ca narațiunea mai amorfă a Vestului să se fi rigidizat acum într-o linie de partid mai strictă? Ei bine, trebuie subliniat faptul că o narațiune dominantă nu are niciun stimulent inerent pentru a se menține conectată la realitate. Dacă narațiunea poate fi văzută ca un discurs, este în conversație doar cu ea însăși. Este o buclă de feedback închisă, auto-consolidată, care recompensează fiecare nouă justificare pentru creșterea puterii proprii și a domeniului ei de aplicare, indiferent dacă această justificare are vreo bază în adevăr, pedepsind în același timp orice amenințare de limitare. Deci, de fapt, are toate stimulentele pentru a atinge în cele din urmă viteza de decolare și pentru a lăsa în urmă toată realitatea pământească. Cei care insistă să încerce să reafirme realitatea devin apoi o amenințare la adresa creșterii sale. Protejarea narațiunii de realitate devine o sarcină de bază a sistemelor narative.

Cu cât un sistem este mai nenatural (detașat de realitate), cu atât este nevoie de mai multă forță pentru a-l impune. Cu cât narațiunea este mai contestată, cu atât este mai aprig apărată de cei posedați de ea, care cu atât mai mult găsesc justificată utilizarea puterii coercitive în acest sens. Minciunile „nobile", cel puțin, devin rapid permise în apărarea „adevărului" mai mare al sistemului – moment în care cei de la vârful sistemului încep să modifice și să manipuleze însăși narațiunea propagată, în încercarea de a o apăra de dușmanii săi.

În același timp, o mică parte din cei care au ajuns în vârf sunt, deloc surprinzător, psihopați. Pentru ei, adevărul narațiunii nu a fost niciodată important, ci doar puterea, așa că sunt fericiți să preia controlul mai direct al narațiunii – dacă pot. Dar, din moment ce narațiunea este ea însăși psihopată, într-un anumit sens, având în vedere că prin natura sa urmărește maximizarea puterii, va forma un fel de relație simbiotică cu adepții săi, pentru a crește împreună. Oricum ar fi, atât pentru cinic, cât și pentru credinciosul convins, narațiunea devine, în mod natural, ceva ce trebuie *gestionat.*

Combinați acest lucru cu un centru extrem care devine rapid tot mai paranoic în privința amenințărilor la adresa legitimității și controlului său, și mai hotărât să răspundă cu un front unit managerial – și obținem o linie de partid. Prin ea, irealitatea singulară a unui stat cu partid unic trebuie impusă tuturor. Deși succesul acestei perspective poate să sune cumva nerealist, partidul pare să aibă noroc: noile tehnologii îi oferă așteptatoarea speranță că administrarea totală a realității poate fi realmente realizată, în curând, și armonia narativă restabilită.

* China are o splendidă expresie din vechime, pentru a descrie situația oamenilor care ignoră realitatea și mint pentru a semnala loialitatea față de linia partidului: *zhilu weima* (指鹿為馬), care la propriu înseamnă „să arăți o căprioară și să spui că este un cal". Expresia își are originea într-o poveste despre un prim-ministru ticălos, care, pentru a afla cine i-ar rămâne loial în timpul unui complot de trădare,

aduce o căprioară la curtea împăratului și declară că este un cal. Despre toți curtenii care confirmă că cerbul este cu siguranță un cal, el poate fi sigur că îi vor da ascultare în orice situație, pe când pe cei care încep să râdă și îi atrag atenția că este în mod evident o căprioară, prim-ministrul a pus să fie executați.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5, partea 6, partea 7 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/28/statul-terapeutic-si-pericolul-din-interior-convergenta-cu-china-partea-a-vii-a/), partea 8, partea 9 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/17/mentinerea-stabilitatii-convergenta-cu-china-top-of-form-partea-a-ix-a/), partea 10 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/29/centrul-extrem-securitizarea-a-tot-ce-exista-si-guvernarea-prin-lege-convergenta-cu-china-top-of-form-partea-a-x-a/) și partea 11 (https://wordpress.com/post/reactionarii.home.blog/3733).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal